

Per a més informació del Projecte social
www.tnc.cat/presentacio-projecte-social

ESPECTACLES EN CARTELL I PROPERES ESTRENES

24/11/16 — 01/01/17
Molt soroll per no res
William Shakespeare
Sala Gran

29/11/16 — 25/12/16
La fortuna de Silvia
Josep Maria de Sagarra
Sala Petita

11/01/17 — 26/02/17
Cosas que se olvidan fácilmente
Xavier Bobés
Magatzem

19/01/17 — 19/02/17
En la solitud dels camps de cotó
Bernard-Marie Koltès
Sala Petita

CAFETERIA RESTAU- RANT DEL TNC

Noves tapes i *platillos*
per compartir. Per gaudir
abans o després de
la funció. I també els
menús «Express» i «Bon
vivant», sense esperes
amb reserva prèvia abans
de la funció. Reserves:
933 065 729.

Foto: Annabel Roda
DL B 25266-2016

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

KALIMAT (Paraules)

Patrocinador

Damm
Fundació

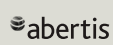
Protectors

Benefactors

Col·laboradors

Helena Tornero,
Dramatúrgia i direcció

KALIMAT (Paraules) és un relat de deu refugiats, cinc dones i cinc homes del camp de Nea Kavala, al nord de Grècia, que fruit d'un taller d'escriptura desenvolupat aquest estiu pel projecte Paramythádes exposen en primera persona la seva situació actual.

Autoria
Ahmed Al Hamso
Fatima Faraj
Ghadir Ghadir
Khamissa Hussein
Shaenaz Mamo
Bakher Mohamad
Mahmood Mohammad
Manar Mostafa
Hussein Mostafa
Maryam Mustafa

So
Pau de Nut

Producció executiva
Lola Armadàs

Ajudantia de producció
Isaías Fanlo
Anna Piferrer

Disseny de llums
David Bofarull

Disseny d'espai
Sergi Corbera

Ajudantia de direcció
Oriol Morales

Audiovisuals
Guillem Pacheco

REPARTIMENT

Traduccions
Martí Camprodon
Monir Mir Jelloul
Abdallah Tagourramt
el Kbaich
LameTaljo

Fotografia
Annabel Roda

Producció
Teatre Nacional de Catalunya
i Coincidències
Amb el suport
Institut Ramon Llull

Amb la participació de
Joan Bentallé
Queralta Casasayas
Jordi Figueras
Carles Gilabert
Mireia Gubianas
Ramon Pujol
Vanessa Segura

Amb la col·laboració
Catalunya Ràdio
DO Catalunya
Singularis
Serunion

Agraïments
Isa Mordía
Chrissie Gefahr Brunton
Victor Rodrigo
Mònica Samit
Ester Nadal
Maria Fernández
Manu Croisser
Anna Pastor
Santi Ruiz de Azúa
Lumi
Viatges Kuoni
Fabra i Coats, fàbrica de creació

Què puc escriure sobre això?
Què en sé jo, de Síria?
La tragèdia, el drama de Síria...?
Tots opinem sobre Síria, sobre el drama dels refugiats.
Mirem una fotografia, ens indignem, escrivim un grapat de paraules a les xarxes socials i continuem amb les nostres vides. Tots tenim compromisos, família, lloguers, hipoteques... Ens diem «les nostres vides han de continuar, hi ha coses que no es poden deturar».
I anem a la feina, i recollim els nens de l'escola, i fem el sopar, i si al vespre en arribar a casa no estem gaire cansats encara potser ens animem a veure una pel·lícula.
I en moments com aquests, la tragèdia, el drama, sembla molt lluny.
Però és un drama o és una tragèdia?
A la tragèdia, són els déus els qui mouen els fils del destí dels homes.
Els homes queden una mica exclosos d'aquest destí.
Al drama, en canvi, el destí dels homes el decideixen ells mateixos.
El drama és aquell moment en què el cel és buit de déus.
La responsabilitat recau només en els homes. I són homes i no déus els qui decideixen on són el cel, l'infern i el purgatori.
A la seva *Trilogia d'Auschwitz*, Primo Levi citava fragments de la *Divina Comèdia*. En aquella novel·la els guardians de les portes d'aquell infern portaven l'uniforme de l'esvàstica. Un uniforme que encara avui simbolitza, dins l'imaginari col·lectiu de molta gent, l'encarnació del mal. Però sota aquells uniformes hi havia persones com nosaltres. I els qui seien a les seves cases mentre l'horror tenia lloc també eren persones com nosaltres.

Avui, els guardians de les portes dels camps de refugiats, els qui seiem i llegim els diaris, els qui dicten les lleis que “guarden” les portes d'Europa i neguen l'entrada a uns estrangers acusant-los de terroristes mentre per darrere venen a pedaços els seus països a multinacionals estrangeres que subvencionen armament, tota aquesta gent, no són persones com nosaltres.
Som nosaltres.
Nosaltres, que venim d'un país de represaliats, d'exiliats, de refugiats.
Nosaltres, habitants d'una Europa que es va prometre a si mateixa que res semblant a l'holocaust mai més tornaria a passar.
No ho sé, penso que potser, abans de parlar, estaria bé escoltar.
L'escolta és important, en el teatre.
Escoltar les paraules.
Les SEVES paraules.
És l'única cosa que tenen ara mateix.
I després potser deixem d'opinar, d'indignar-nos, de lamentar-nos.
I deixem de posar paraules.
I comencem a posar-hi accions.